

(ἐπὶ τοῦ ἀποτυχόντος εἰς βουλευτικὰς ἢ δημοτικὰς ἐκλογάς. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς ψηφοδόχου διμεροῦς κάλπης, εἰς ἣν οἱ ρίπτοντες εἰς τὸ μέλαν μέρος κατεψήφισαν τὸν ὑποψήφιον) πολλαχ. Μπῆκε ὁ Ἀράπης 'ς τὸν τέντζερε (ἐπὶ φαγητοῦ καέντος. Συνών. φρ. μπῆκε ὁ καλόγερος μέσα) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Ἐβαλε ἡ-ῖ-Ἀράπισσα τὸ δόδα τῆς 'ς τὸ τσι-κάλε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Ὁ μαῦρος Ἀράπης τὰ φταίει (ἦτοι ἡ μαύρη φιάλη. Ἐπὶ μέθης) Κρήτ. (Χαν.) Σὰν τῆς Ἀράπας τὰ μαλλιά (ἐπὶ κόμης ἀτημελήτου. Συνών. φρ. σὰν τῆς τρελλῆς τὰ μαλλιά) Κωνπλ. || Παροιμ.

Τὸν Ἀράπη κι ἂν τὸν πλύνης, | μόνο τὸ σαποῦνι χάνεις (ματαιοπονεῖ ὁ ἐπιχειρῶν νὰ διορθώσῃ τὸν φύσει πονηρὸν ἢ νὰ διδάξῃ τὸν ἀνεπίδεκτον μαθήσεως. Πβ. τὰς ἀρχ. παροιμ. «Αἰθίοπα σμήχειν» καὶ «Αἰθίοπα λευκαίνειν». Περὶ τῆς γενέσεως τῆς παροιμ. καὶ τῶν διαφορῶν παραλλαγῶν τῆς ιδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,416-423) πολλαχ.

Ἐντροπίσι' ἢ Ἀραπίνα | ποῦ μονζῶν' ἢ κακομοῖρα (ἐπὶ ἀναισχύντου προσποιουμένου ὅτι ἐντρέπεται) Κάρπ. Πῶς πάν, Ἀράπη, τὰ παιδιά σου; — Ὅσο πάν καὶ μαυρίζουνε (ἐπὶ καταστάσεως ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ χεῖρω χωρούσης) Πελοπν. (Κορινθ.) Ἄν τὸν ματαῖδῃς, γράψε τον Ἀράπη (ἐπὶ ἀνθρώπου μετὰ κακὴν πράξιν καθισταμένου ἀσυλλήπτου. Ἡ γένεσις τῆς παροιμ. ὀφείλεται εἰς τὴν κοινὴν ὑβριστικὴν χρῆσιν τῆς λ.) Ἦπ. Ποῦ φοβᾶται Ἀράπης τὴ δουλειά; (ἐπὶ φιλοπόνου μὴ ὑποχωροῦντος καὶ πρὸ τῆς δυσκολωτάτης ἐργασίας) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 263, 243. || Αἰνιγμ. Πράσινο κάμπος καὶ μέσα κατοικοῦνε μαῦροι Ἀραπαδες (τὸ καρπούζι) Πελοπν. (Χατζ.) Ἀραπίνα μακρουχέρα καλον-μαγειρεύτριγα (τὸ τηγάνι) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κανόνια ἤφερε πολλά καὶ μπόλικες ὀβίδες

νὰ καταστρέψῃ τὴν Τουρκιά κ' ἐσᾶς τοὺς Ἀραβῆδες

Μάν. Τὸ θηλ. Ἀραποῦ, Ἀράβισσα παρθένος Κύπρ. Ἀρά-πισσα, ἢ ἔγγαμος αὐτόθ. Τὸ ἀρσεν. ὡς ὄνομα βοός, κυνός καὶ ἡμιόνου μέλανος χρώματος σύνθηθ. Τὸ θηλ. Ἀράπιο ἢ Ἀράπου βόρ. ιδιῶμ. ὡς ὄνομα ἀγελάδος, αἰγός, προβατίνας, ἡμιόνου καὶ κυνός μέλανος χρώματος σύνθηθ. Τὸ Ἀραπίνα ὡς ὄνομα κυνός μελαίνης Κάρπ. Τὸ οὐδ. Ἀραπὸ πρόβατον ἢ αἶξ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν χρώματος στυλπνοῦ μέλανος Πελοπν. (Φεν.) Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἢ παρων. καὶ τοπων. πολλαχ. β) Μεταφ. ἠθικὸς πόνος, λύπη Κρήτ.: Ἄσμ.

Ἐναν Ἀράπη μὲ φτερά ἔχω 'ς τὰ σωθικά μου

καὶ μοῦ ρουφᾷ μεροῦ νυχτοῦ τὸ αἷμα τοῦ καρδιᾶς μου

(τὸ μὲ φτερά ἐπιτείνει τὴν σημ.) 2) Δαίμων, φάντασμα μελανόμορφον ἐνίοτε μὲν εὐεργετικὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐνίοτε δὲ κακοποιὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Νὰν τὰ εἶχα καλὰ μὲ τὸν Ἀράπη, θὰ ἤμουννα γιομᾶτος τάλλαρα (διότι πιστεύεται ὅτι ὁ Ἀράπης εἶναι φύλαξ τῶν κεκρυμμένων θησαυρῶν) Πελοπν. (Τριφυλ.) Θὰ ῥθῃ ὁ Ἀράπης νὰ σὲ πάρῃ! - νὰ σὲ φάῃ! (φρ. εὐχρηστοὶ πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν παιδίων. Συνών. μπαμπούλας) σύνθηθ. Ἐ, θὰ μόλῃ ὁ Ἀράκη! (ἔ, θὰ ἔλθῃ κτλ.) Τσακων. || Παροιμ.

Μῆτε Ἀράπης σ' ἀπαντήσῃ | μῆτε τὸ σταυρό σου κάμης (εἶναι προτιμότερον νὰ ἀποφεύγωμεν πᾶσαν ἀφορμὴν συγκρούσεως πρὸς πονηρὸν καὶ κακὸν ἄνθρωπον καὶ ὅταν ἀκόμη εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ κατισχύσωμεν αὐτοῦ) Μῆλ. Ἡ λ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης ἐν τῷ περιφραστικῷ τοπων. Σπίτι τοῦ Ἀράπη (ἀρχαῖον οἰκοδόμημα ἀναγνωρισθὲν ὡς τέμενος τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, ὅπερ νομίζεται κατοικία δαιμόνων) Σαλαμ. 3) Κάθετον ξύλον ἐπὶ τῆς πρῶρας τῶν μικρῶν ἱστιοφόρων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ ἄκρον τοῦ λεγομένου μπαστουνιόυ Ἄνδρ. 4) Τὸ ἐπὶ

τῆς πρῶρας πλοίου ἀναπεταννύμενον μικρὸν ἱστίον ἐπὶ ἱστοῦ οὐχὶ πολὺ ὑψηλοῦ, ὁ ἀρτέμων Ζάκ. κ.ά. — ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 1,76: Τὸ βλέπεις ἐκεῖνο τὸ παννὶ κοντὰ 'ς τὴν πλώρη; ... Αὐτό, μωρὲ παιδί μου, ἀνοίγει μονάχα, ὅταν δλα τὰ ἄλλα εἶναι κατεβασμένα. 'Σ τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο, νὰ ποῦμε, τότε τὸ καράβι μονάχα μὲ τὸ παννὶ αὐτὸ παραδέχονε ... Αὐτὸ τὸ παννὶ τὸ λένε Ἀράπη, γιὰτὶ μαυρίζει ἀπὸ τὸν καημὸ του σὰν ἀνοίξῃ. Ὅλα τὰ στοιχεῖα τὸ χτυπᾶνε, τὸ χτυπᾷ ὁ ἀγέρας, τὸ χτυπᾷ ἡ θάλασσα ΑΜωραϊτίδ. ἐνθ' ἄν. Συνών. φλόκκος.

5) Εἶδος μεγάλης δρακοντεῖας, τῆς ὁποίας τὸ στέλεχος φέρει στίγματα ὡς τὰ τοῦ ὄφεως, τὸ δὲ ἄνθος ἀναδίδει δυσάρεστον ὁσμὴν ὡς ἀποσυντεθειμένου κρέατος Κρήτ.

6) Ἰλύς, καθίζημα ἐλαίου Κύθηρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποστράγγι 2, ἔτι δὲ ἀλεπὸς 6. 7) Πίθος ἐλαιοτριβείου περιέχων καθίζημα ἐλαίου Κύθηρ.

Πβ. Ἀραβος.

άραπι τό, Πελοπν. (Δημησιάν.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης μετασχηματισθὲν κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ι χρώματος δηλωτικὰ ὀνόματα, ὅσον θαλασσί, καννελλί, οὐρανί κττ.

Ὄνομα προβάτου ἔχοντος λευκὸν μὲν τὸ μέτωπον, μέλαν δὲ τὸ λοιπὸν σῶμα.

ἀράπικα ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀράπ-πικα Χίος (Μεστ.) ἀράπικα Σίφν. ἀράπ'κα βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. Ἀράπικος. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Ἀράβων, ἀραβιστὶ κοιν.: Εἶναι γραμμένο ἀράπικα. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,664 (ἐκδ. RDawkins) «καὶ ἔβαλε φωνὴν ὁ ρῆγας ἀράπικα, μελέκ! ὁ λέγεται ρῆγας». 2) Κατὰ τρόπον σκληρόν, ἐπίμονον Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀγαπάει - ζηλεύει ἀράπικα Ἀθῆν. Θύμωσε ἀράπικα. Λεξ. Δημητρ.

Ἀράπικος ἐπίθ. κοιν. Ἀράπ-πικος Χίος Ἀράπφικος Σίφν. Ἀράπ'κους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀνήκων, ὁ ἰδιάζων εἰς Ἀράπην ἢ ὁ ὑπὸ Ἀράπην χρησιμοποιοῦμενος ἢ ὁ ἀπὸ Ἀράπην προερχόμενος κοιν.: Ἀράπικα μάτια. Ἀράπικα μοῦτρα. Ἀράπικος θυμὸς (σφοδρὸς θυμὸς). Ἀράπικο πείσμα (ἰσχυρὸν πείσμα). Ἀράπικο μπουρὶ (ὀργὴ μεγάλη) κοιν. Ἀράπ'κου γινάτ' (πείσμα) Λέσβ. Ἀράπικη φιλίντα (εἶδος ὄπλου) Κρήτ. Ἀράπικα κολοκύθια (εἶδος κολοκυθίων μεγάλων καὶ στρογγύλων, τὰ ὁποῖα τρώγονται τὸν χειμῶνα) Παλαιολ. Γεωρ. 190. Ἀράπικο καλαμπόκι (εἶδος ἀραβοσίτου μέλανος) ΓΣα-κελλοπ. Ἀνοιξιὰτ. γεννήμ. 13 Ἀράπικος καπνὸς (μέλας πλατύφυλλος καπνὸς) Ν'Αναγνωστοπ. Ἑλλήν. καπν. 37 || Ἄσμ.

Ἐχει μάτια Ἀράπικα | καὶ τὰ δα καὶ μαράθηκα

(δηλ. ἄγρια, τρόμον προξενοῦντα) Νάξ. Συνών. Ἀραβικός. 2) Μαῦρος Πελοπν. (Ἀνδρουός): Ἀράπικο βόιδι.

Β) Οὐς. 1) Ἀρσεν. Ἀράπ'κους, χορὸς χορευόμενος συνήθως μὲν ὑπὸ ἐνός, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο ποιούντων διαφόρους ἐλιγμούς καὶ κλίσεις τοῦ σώματος μετὰ κινήσεων καὶ συστροφῶν τῶν γλουτῶν Σάμ. 2) Οὐδ. Ἀράπικο

α) Ὑπερβολικὴ καὶ μανιώδης ὀργὴ (διότι οἱ Ἀράπηδες θεωροῦνται ἰσχυρογνώμονες καὶ εὐερέθιστοι) Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά.: Φρ. Τοῦ ῥθε-τὸν ἐπίασε τ' Ἀράπικο (συνών. φρ. τὸν ἐπίασε τὸ Μανιάτικο) Κεφαλλ. β) Εἶδος μαύρου σύκου, ὁ καρπὸς τῆς ἀραποσυκῆς (ιδ. λ.) Σῦρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀραπόσυκο. 3) Πληθ. Ἀράπικα, ἢ Ἀραβικὴ γλώσσα κοιν.: Μαθαίνω-μιλῶ-ξέρω τ' Ἀράπικα. Τὰ μαθα τ' Ἀράπικα.

